

متن پرسش

سلام علیکم استاد: این سوال جدید نیست در تکمیل سوال قبل است و هدفم فقط رفع ابهام است: در کتاب امام و تعلیم ملائکه آمده: خدا ثواب شیعیان را بر خود واجب کرده چیزی که برایم ابهامه تفاوت بین امکان ثواب و امید ثواب است. آیا درست است که آن اعمال حتما دارای ثواب هستند مثل قرائت قرآن ولی اینکه آیا ثواب کسب کرده ایم یا نه باید در حالت خوف و رجا باشیم؟ در کتاب فعالیت‌های فرهنگی آمده: وقتی رابطه انسان با خدا حضوری و وجودی شد، معنی گناه و ثواب از ابهام خارج می‌شود و کلیه تعابیر دینی معنی خود را می‌یابد، طبق این مطلب وقتی کسی اثر نماز شب را در وجود خود احساس کرد می‌تواند قضاوت کند کند که عملش حتما ثواب داشته که چنین اثر معنوی در وجودش داشته؟ با تشکر

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: باید این امید در ما باشد که همیشه با خدای کریمی روبه‌رو هستیم ولی با بزرگ‌دانستنِ عملِ خود، مُعَجَب نباشیم حتی وقتی اثر عبادات خود را به لطف الهی در خود می‌یابیم. امیدوارانه به کار خود ادامه می‌دهیم، ولی بدانیم «هر عنایت که داری ای درویش / هدیه‌ی حق بدان، نه کرده‌ی خویش». موفق باشید